

ת"פ 9327/04/14 - מדינת ישראל נגד אלישוב הר שלום

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 9327-04-14 מדינת ישראל נ' הר שלום
בפני כבוד השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אלישוב הר שלום

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 13.3.11 בשעה 17:00, עצר מר עאמר קייסי (להלן: "המתלונן") את רכבו מסוג אופל קורסה (מ.ר. 56-060-08 - להלן: "הרכב") סמוך לתחנת האוטובוס בגשר המיתרים.

הנאשם הגיע למקום לאחר ששב מהלוייתם של בני משפחת פוגל, אשר נרצחו בפיגוע מזעזע בישוב איתמר.

הנאשם, יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, החלו להקיף את הרכב תוך שהם צועקים "ערבי, ערבי! לך מפה!". המתלונן, אשר נתקף פחד, נכנס לרכב וסגר את חלונותיו.

בתגובה צעק לעברו הנאשם "צא מהאוטו", ומשסירב המתלונן לעשות כן, ניקב הנאשם באמצעות סכין את הגלגלים הימניים של הרכב (ימני קידמי וימני אחורי).

אדם נוסף אשר היה במקום, יידה אבן לעבר הרכב אשר ניזוק כתוצאה מכך.

בשל כל אלו, הואשם הנאשם בעבירות של חבלה במזיד ברכב, איומים והתפרעות, על פי סעיפים 152, 192 ו-413 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

הנאשם כופר במיוחס לו.

לדבריו, הוא "רק עבר במקום ותו לא", לא חבר לתוקפי המתלונן ורכבו, וממילא לא עבר את העבירות המנויות בכתב האישום.

ראיות המאשימה

ת/1 - הודעת הנאשם מיום 13.3.11.

הנאשם מספר בהודעה זו, כי חזר מהלווייתם של בני משפחת פוגל והגיע לגשר המיתרים בכניסה לירושלים, שם ראה **"חבורה של אנשים שאני לא מכיר אותם והיו נראים צעירים ועמדו ליד הרכב...וצעקו ערבי ערבי והוא צעק אליהם בחזרה מה הבעיה שלכם מה אתם רוצים והוא היה מחוץ לרכב. אני התקרבתי לשם ומישהו צעק באה משטרה וכולם ברחו משם והוא ראה אותי ואמר לי אתה זה שפינצ'רת לי את הגלגל אני מזמין משטרה...תפסתי מונית וביקשתי להגיע להר המנוחות...ואז הגיע הערבי וחסם את המונית והשוטר שאל אותו זה זה אז הערבי אמר כן ואז השוטר לקח אותי וזהו" (ש' 3-11).**

לשיטתו, הוא רצה לנסוע להר המנוחות על מנת לקחת את תיקו אשר אותו מסר לטרמפיסט זר שנסע עימו כאשר חזרו יחד מהלוויה המתוארת לעיל. לתמיהתו של חוקר המשטרה באשר למעשיו ענה: **"המישהו הזה הוא מהישובים כמוני ונראה לי הגון" (ש' 13).**

לדבריו, מדובר בעלילה כי **"הוא" (המתלונן- ש.ה.) ראה אותי שאני מתנחל והחליט ליפול עלי" (ש' 27).**

ת/2 - דו"ח פעולה של השוטר מפקח נחום כדורי.

מפקח כדורי הוזעק לזירה, ופגש במתלונן ותיאר כי **"בעודי ממתין במקום יחד עם המודיע, חלפה לידינו מונית אשר בתוכה אדם דתי, המודיע הצביע לי על הנוסע ומסר שהוא האדם שהיה יחד עם החבורה שתקפה אותו, עיכבתי את המונית וביקשתי לזהות את האדם. הנ"ל ללא ת.ז. מסר כי היה במקום בעת האירוע ומסר כי ארבעה נוספים ניקבו...".**

ת/3 - דו"ח עיכוב שנכתב על ידי השוטר ישראל קוהן לפיו הנאשם מסר לו במקום כי **"אני לא יודע מה עשיתי לא יודע מה רוצים ממני".**

ת/4 - לוח תמונותיו של הרכב לאחר הפגיעה אשר צולם על ידי שמאי הרכב מוחמד זועבי.

ת/5 - חוות דעתו של השמאי מוחמד זועבי מיום 15.5.11, לפיה נגרם נזק לגלגלי הרכב וכן נזקי פח נוספים העולים כדי 4,408 ₪.

ראיות ההגנה

נ/1 - הודעת העד קייסי עאמר מיום 13.3.11 - הוא המתלונן.

המתלונן מתאר את האירוע שתואר בכתב האישום (ש' 3-15), ומציין כי זיהה את הנאשם אשר תיאורו הוא **"עיניים כהות, גובה בינוני, שחום קצת, והיה לו כובע בצבע אדום חזק והוא לא הלך נורמלי נראה צולע קצת" (ש' 18-19).** בסוף דבריו הוא ציין כי לא הבחין בסכין שאחז לכאורה הנאשם אלא רק בלהב, וכי **"אם הוא ישלם לי את הכסף על הגלגלים, אני אוותר על התלונה".**

2/ - שרטוט אשר ערך המתלון ובו מתוארת זירת האירוע.

עדי המאשימה

פקד כדורי העיד לפני ותיאר את תפיסתו של הנאשם, לאחר שזוהה על ידי המתלון. עדותו הייתה קצרה ולא היה בה כדי לשפוך אור על ההתרחשות המתוארת בכתב האישום, ועל כן לא ראיתי לפרט את תוכנה.

המתלון - קייסי עאמר

המתלון תיאר באריכות רבה את ההתרחשות המתוארת בכתב האישום (עמ' 6 ש' 10-32).

להלן יפורטו האמירות אשר מתארות את המפגש בין הנאשם למתלון.

ראשית, בעת תחילתו של האירוע.

"איך שהסתובבתי הוא עמד ליד החלון של הנהג (מצביע על הנאשם) וניסה לדפוק ביד שלו על חלון הרכב ואמר לי אם אתה גבר תצא, אמרתי לו תשאר לבד ואני ארד..."

הסתובב מאחורי הרכב בכיוון המדרכה, הם התחילו לנעוץ את הסכין בצמיגי הרכב מאחור ואז מקדימה (מדגים תנועת דקירה) באמצעות הסכין, אני לא יודע אם היתה לו כוונה לדקור אותי בסכין כי לא הצליח להגיע אלי התחיל לנעוץ את הצמיגים"

(עמ' 6 ש' 24-32)

לדבריו, הנאשם היה אותה העת, במרחק 20 ס"מ מפרצופו (עמ' 8 ש' 1), וכך נטבעה דמות פרצופו בזיכרונו.

לאחר מכן, כזכור, הוזמנה המשטרה למקום. לאחר הגעתה, מתאר המתלון בלשונו את שאירע:

"עמדתי וחיכיתי יחד עם איש המשטרה שחיכה איתי, עברו 7-8 דקות חיכיתי שם כל הזמן, עמדתי והסתכלתי על הרכבים שעוברים לראות את החבר שלי, בנתיב השני ראיתי מונית קדימה יושבה אישה מבוגרת בת כ-50 במושב האחורי מצד המדרכה ראיתי אותו יצרתי קשר עם הנאשם. ידעתי שהוא מוכר לי. באותו רגע נזכרתי וידעתי שזה הוא, ירדתי לכביש עצרתי את המונית, ניסיתי להוציא אותו מחלון הדלת רציתי לתפוס אותו, השוטר ראה אותי ורץ לכיווני, אמרתי לו זה אחד מאלה שהוציאו סכין נגדי, השוטר ביקש ממנו לרדת מהמונית והמונית המשיכו בדרכם. לאחר שהשוטר הוריד אותי מהרכב שאל אותי מה קרה והוא התכחש. אמר זה לא אני והתחיל להגיד אני לא יודע ודיברו ביניהם עברית שלא כל כך הבנתי, הוא הסתובב לכיווני ושאל איך זה שאתה אומר שזה אני, אמרתי לו מבין מיליון אני יכול לזהות אותך לפי העיניים שלך. אתה אמרת לי שאם אני גבר שארד מהרכב, אמרתי לו עכשיו אני מחוץ לרכב ואתה לבד למה אתה מכחיש. באותו רגע אמר ליד השוטר שאכן הוא היה ואז השוטר לקח אותו."

(עמ' 7 ש' 10-21)

המתלונן מתאר את עוצמת הזיהוי שבה חש, ותלה זאת בעיניו של הנאשם ובהליכתו. כמו כן, הוא טען כי זיהוי הוא ב"מאה אחוז" וזאת הסביר במקצועו - מורה לתלמידים:

ש. מה היתה התאורה אז.

ת. היה לפני שקיעת החמה. אני בטוח מאה אחוז למה שראיתי.

ש. מה הכוונה.

ת. שזהו האדם שהיה אז הוא וגם הבלונדיני. אני יכול לזהות אותו הוא היה עם שלושה חברים. אני בטוח במאה אחוז שאוכל לזהות אותם במאה אחוז. באותו אירוע היו לא פחות מ-7 אנשים. זה ענין של דמוקרטיה ולא ענין של צמיגים.

ש. מה גרם לך לזכור דווקא את הנאשם הזה מבין כל האנשים שהיו שם.

ת. שני דברים הוא אמר אם אתה גבר תרד מהאוטו, נעץ בי עיניים וגם הסכין שהיתה לו ביד. גם היתה לו אבן ביד.

ביהמ"ש חוזר על השאלה.

ת. אני מורה המבט של העיניים חשוב לנו מאוד והיה גם ענין של שפת גוף, כשראיתי והסתכלתי בעיניו זיהיתי אותו בוודאות. אני אומר את זה ומדמיין את הרגע הזה נכון לעכשיו. הוא שם כובע אדום זה אותו כובע ששם אז באותו אירוע. כשראיתי אותו הוא ישב במונית אבל יש לו מראה מיוחד שיכולתי לזהות.

ש. מה מיוחד במראה שלו.

ת. היה ברור לי שזה אדם שאני והוא מכירים, שמתי לב שהוא מסתכל על מקום האירוע וגם עלי. אחרי 100 שנים אוכל לזהות וגם הבלונדיני ההוא. אני מבקש לראות את חבריו כדי לזהות אותם.

ש. מסרת במשטרה תיאור של הנאשם הבחור שהיה עם הסכין. אתה זוכר מה אמרת.

ת. כמובן. הוא היה גובה בינוני, אני מזהה כיון שאני נמוך וכולם גבוהים ביחס אלי, צבע עיניים כהה, לא כחול כמו הבלונדיני, השיער שלו כהה, ושמתי לב שיש לו בעיה בהליכה, שמתי לב לזה כי הוא הסתובב סביב הרכב וראיתי שיש משהו. אני מאחל לו רפואה שלמה".

(עמ' 8 ש' 2-22)

לדבריו, הנאשם היה היחיד שפנה אליו "ודיבר איתי באופן אישי" (עמ' 12 ש' 31-32), ולסיום הוא מציין כי אמר

לנאשם במקום "מבין מיליון אני יכול לזהות את העיניים שלך...ברגע שהוא פתח את דלת המונית וירד והתחיל ללכת מיד ידעתי שזה הוא כי הוא הלך לא טבעי" (עמ' 14 ש' 4-1).

עדות הנאשם

הנאשם אף הוא העיד בפני, וטען כי היה בדרכו מהישוב יד בנימין לירושלים להלוויית בני משפחת פוגל זכרם לברכה מהישוב יד בנימין לירושלים, באמצעות טרמפ שניתן לו על ידי אחד מתושבי המקום.

לדבריו, הוא סיכם עם נהג הרכב כי ישאיר שם את תיקו בשל נכותו, וכך היה.

לאחר קיומה של הלוויה, הגיע הנאשם לכניסה לעיר ירושלים, הבחין סמוך לגשר המיתרים בהתקהלות של "חבורה של חבר'ה שצעקו יש פה ערבי...התקרבותי לראות מה קורה מתוך סקרנות...ראיתי שם חבורה של נערים ליד הרכב של הבחור הערבי שעמד עם אורות מהבהבים מחוץ לרכב וצעקו לו תעוף מפה...צעקו לו ללכת...בעטו ברכב, הוא דבר בטלפון ואז הוא נכנס לרכב, מישהו צעק באה משטרה ואז הם ברחו..." (עמ' 13 ש' 19 ועד עמ' 14 ש' 2).

הנאשם מוסיף ומציין כי עמד במרחק של כחצי מטר מרכבו של המתלונן, סמוך לחלון הקדמי ימני (עמ' 14 ש' 23-17), אך עם זאת, לא הבחין בניקוב גלגלי הרכב או באחד האחרים, כך לשיטתו, פוגע ברכב או באחד ממרכיביו.

הנאשם, אם כן, כך לדבריו, לא עשה דבר למתלונן ו/או לרכבו אך הוא זוהה על ידו בטעות, לסברתו, צורתו (כיפה גדולה ופיאות), לבושו (ציצית תכלת ארוכת פתילים) והשתייכותו המגזרית הם אשר ייתכן וגרמו למתלונן לזהותו כמי שתקף אותו ופגע ברכבו (עמ' 14 ש' 31-28 וכן עמ' 15 ש' 1).

חוות דעתה של דר' לאה יגר ועדותה בבית המשפט

דר' יגר בחוות דעתה אשר הוגשה לעיוני ביום 2.5.16 טוענת למעשה, כי ייתכן וזיהויו של הנאשם על ידי המתלונן מקורו בטעות אשר מקורה בדרך הפעולה אשר לפיה פועל המוח האנושי בעת זיהוי פנים.

לטעמה, זיהויו של אדם מוכר הוא אכן בעל רמת אמינות גבוהה, אולם זיהוי זה מקורו ב"מספר רב מאד של חשיפות...בזוויות ראייה שונות ורבות" (עמ' 7 סעיף ג(1) לחוות הדעת). ככל שמדובר בזיהוי של אדם שאינו מוכר למזהה, הרי שבבדיקות אמפיריות עולה כי רמת הדיוק שבזיהוי זה עומדת על כ-60% בלבד.

על פי חוות הדעת מקורה של טעות זו הוא בהנחה לפיה המוח האנושי "יודע" לייחס את פניו של המזוהה לסיטואציה כזו או אחרת, ולא כך היא (עמ' 9 סעיפים 3-5 לחוות הדעת). ככל שמדובר באירוע אשר בו "מעורבים" עברין ועובר אורח תמים, הרי שהסיכוי לטעות שכזו גובר והולך כאשר היא מונה שלושה הסברים שונים העשויים להוביל לטעות בזיהוי, אשר סביר יותר שתקרה בעת שמדובר באירוע רב משתתפים העשוי להביא לחלוקת קשב שיש בה לפגוע פגיעה נוספת באמינותו של הזיהוי, אם כי אין הדבר משפיע על מהימנותו.

בעדותה לפני ביום 14.9.16, חזרה דר' יגר על התזה שהוצגה על ידה בחוות הדעת, תוך שהיא חוזרת ומדגישה כי אינה מתייחסת למקרה דנן אלא רק "מיידעת את בית המשפט באשר לקיומה של התופעה על פי הממצאים

המדעיים... (עמ' 25 ש' 13-15) וכן הדגישה כי **"מומחיותי אינה קשורה לאמינות אלא לטיב הזיהוי"** (עמ' 26 ש' 13).

ד"ר יגר אף אמרה כי **"כשמדובר בזיכרון האנושי, אין נוסחאות ואין אקסיומות. נוכל לראות האם קיימות תופעות והאם קיימת סבירות גבוהה או נמוכה להתרחשות"** ומשכך, אין ביכולתה להעריך את הסבירות לטעות ב"זיהוי עובר אורח" (עמ' 28 ש' 27-28 וכן עמ' 30 ש' 1-2).

לשאלת ב"כ המאשימה, ענתה ד"ר יגר כי הסבירות לטעות בזיהוי עובר אורח, תהא נמוכה יותר כאשר יש **"שונות גדולה מאוד במראה"** (עמ' 32 שורה 3), אולם היא הודתה כי לא התייחסה לפרמטרים הייחודיים לנאשם שבפני (כיפה אדומה גדולה שחבש וצליעה מולדת, מאחר וחווה דעתה אינה עוסקת במקרה קונקרטי אלא יש בה סיכום של המחקרים המדעיים הרלבנטיים מבלי להתייחס למקרה קונקרטי כזה או אחר) (עמ' 33 שורות 1 עד 7).

ד"ר יגר המשיכה לדבוק בעמדתה ולא להתייחס למקרה שלפנינו, אך היא הסכימה לעמדתו של ב"כ המאשימה, לפיה ככל שמדובר באדם אשר יכולותיו גבוהות בתחום זיהוי הפרצופים, הרי שאין הדבר עשוי להשפיע על אפשרותו לטעות בזיהוי.

לשאלתי, ענתה ד"ר יגר כי לא התייחסה בחוות דעתה לעובדה כי המתלונן זיהה את המשיב זמן קצר מאוד לאחר קרות הארוע המתואר בכתב האישום, אך ציינה כי על אף שלא ידוע קשר מדעי בענין זה, סביר שישנה השפעה ל"מרווח הזמן", אולם לא ניתן להעריך את עוצמתה של השפעה זו.

דין והכרעה

עובר אורח תמים או מתפרע אשר חבל במזיד ברכבו של המתלונן? זיהוי מושלם או טעות בזיהוי?

זוהי השאלה העומדת לפני.

עדות הזיהוי ומהימנותה

בית המשפט העליון עמד על בחינתה של עדות הזיהוי בפסק הדין בע"פ 8902/11 **חזיזה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, מיום 2.10.12, להלן: **"עניין חזיזה"**).

כפי שקבע כב' השופט י' דנציגר בפסק הדין בעניין חזיזה, בחינת עדות הזיהוי נעשית באופן דו-שלבי, כך שבשלב הראשון נבחנת אמינותו של העד המזהה ובשלב השני, נבחנת מהימנות הזיהוי עצמו.

בעת בחינת העד המזהה, בוחן בית המשפט האם מדובר בעד המבקש להטעות את בית המשפט או שאמירת אמת היא נר לרגליו. בשלב השני, יבחן בית המשפט את מהימנות הזיהוי כשלעצמו, זאת גם אם התרשם כי מדובר בעד מהימן (פסקה 48 לפסק הדין חזיזה).

בעת עדותו של המתלונן לפני, התרשמתי מאמינותו, מכובד ראשו, ומכך שלא ניכר רצון או מוטיבציה להפללת יתר בהתנהלותו. המתלונן מסר כי הנאשם הוא היחיד מבין המתפרעים שהיו במקום אשר דיבר עימו, ואשר פרצופו היה צמוד

לשמש רכבו וזיהויו את המתלון מבוסס על מספר אדנים: עיניו, צורתו, צורת הליכתו ופרצופו. המתלון העיד על הילוכו יוצא הדופן של המתלון ושונותו מיתר הנוכחים בזירה באותה העת, כמי שנטל חלק משמעותי בפגיעה ברכבו.

ניסיונו של ב"כ הנאשם להצביע על מוטיבציה להפללת יתר בשל עלותם של הצמיגים ועלותו של הנזק שנגרם לרכב, אינה עומדת במבחן המציאות. המתלון ניצב בפני ארבע שנים לאחר האירוע, הצמיגים הוחלפו זה מכבר, וניכר שאין כל רצון של המתלון להיפרע מהנאשם או להפלילו.

לנוכח עדותו זו של המתלון, שוכנעתי כי לא מדובר במתלון המבקש לטפול על הנאשם האשמות שווא, אלא בעד אמין ומהימן המוסר את עדותו על פי אמונתו.

מנגד, הנאשם לא הצליח להפוך את גרסתו לסבירה, הן מבחינת הגעתו למקום, הן מבחינת התנהגותו שם והן מבחינת התנהגותו לאחר האירוע.

בנקודה זו יצוין, כי ב"כ הנאשם העלה בסיכומיו טענת מיגו, וטען שהעובדה שהנאשם קושר עצמו לאירוע ואינו מכחיש את הימצאותו בו, מלמדת כי הוא קשר את עצמו לאירוע מרצונו, על אף שיכול היה להכחיש לגמרי כל קשר מהאירוע, ומכאן שגרסתו- אמת היא.

סבורני כי טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו של הנאשם, אשר ציין בפני השוטר אשר היה בזירה כי **"היה במקום בעת האירוע...4 נוספים ניקבו"** (ת/2), אך בעת חקירתו במשטרה הוא מסר כי לא ראה מה עשו האחרים ו**"הם רק עמדו שם"** (ת/1 ש' 28-29).

עם זאת, בעדותו לפני גרס הנאשם כי **"היו כמה שבעטו ברכב עצמו"** (עמ' 15 ש' 26-30), וכן כי **"הפיל"** את האשמה על אחרים (כמפורט בת/2 לעיל) מ**"תוך מקום של אני חף מפשע"** (עמ' 20 ש' 22-27).

בכלל, קרבתו של הנאשם לזירת האירוע מלמדת אף היא על קשר לאירועים הנטענים. מי שרצה "רק לראות" את המתרחש, לא צריך היה להגיע למרחק של 50 ס"מ מהרכב הנפגע, ואם נוסף למיקומו הגיאוגרפי של הנאשם את גרסאותיו המשתנות באשר לחלקם של ה"אחרים" בביצוע העבירות המיוחסות לו כפי שתואר לעיל, הרי שאני מתקשה לראות בגרסתו הסבר סביר למתרחש באותו היום בסיומה של ההלוויה המצערת והעצובה עד מאד של בני משפחת פוגל.

ועל כן, נותרתי עם עדותו של המתלון על משקלה הראייתי הרב כפי שפורט לעיל, ואשר יש בה כדי להוות בסיס להרשעה במיוחס לנאשם.

מהימנות הזיהוי ועדות המומחית

טענה מרכזית שהעלתה ההגנה היא כי חלה במקרה זה טעות מסוג "העברה בלתי מודעת" והמתלון טעה וייחס לנאשם, שהיה עובר אורח תמים, את המעשים המיוחסים לו.

להוכחת טענה זו, הגיש הסניגור את חוות הדעת של המומחית ד"ר לאה יגר, קרימינולוגית המתמחה בתחום הזיהוי, הראייה ותעתועי הזיכרון, וזו העידה בפניי כאמור.

הסניגור הפנה בסיכומיו לפסיקה ולמשפט משווה מהם עולה, כי עדות מומחה מתחום זה, הינה קבילה ועל כן ביקש לקבל ולאמץ את חוות דעת המומחית.

בחינת חוות הדעת ועדות המומחית מעלה כי המומחית איננה מבקשת להכריע בשאלת מהימנותו של המתלון, אלא פורסת את הידע המדעי העדכני שבידיה לגבי הזיהוי, טעויות בזיהוי, וההטיות הקוגניטיביות באופן כללי.

עיון בפסיקה שאליה הפנה עו"ד בם בסיכומיו, מעלה כי אכן בתי המשפט קבעו לא אחת שחוות דעת בתחום הזיהוי הינן קבילות, ואולם משמעותה של קבילות, איננה אימוץ האמור בהן באופן מלא ודחיית העדות המזהה, ללא התמודדות והתחשבות בטיבו של הזיהוי בכל אחד מהמקרים.

כך בע"פ (חי') 16682-04-13 **מדינת ישראל נ' בליקוב** (פורסם בנבו, מיום 7.11.13) אליו הפנה הסניגור, זיכה בית המשפט המחוזי בחיפה את הנאשם, תוך הסתמכות על חוות דעתה של המומחית ד"ר יגר, אשר ניתנה את ראיות הזיהוי באותו מקרה. עיון בפסק הדין מעלה, כי בית המשפט קבע שהזיהוי אינו מספק, תוך שהוא מפנה לכך שלא התקיימו באותו מקרה הפרמטרים הדרושים לזיהוי.

על פרמטרים אלה, הנדרשים לצורך ביסוס ראיית הזיהוי, עמד קודם לכן בית המשפט העליון בעניין חזיה, ובהם קיומה של הכרות מוקדמת בין העד המזהה לנאשם, משך החשיפה של העד המזהה לפניו של הנאשם במהלך האירוע, תנאי הזיהוי ובהם זווית הראיה, תנאי הראות ומצב התאורה, האם מדובר ביום או בלילה ומרחק סביר בין המזהה לנאשם.

בעניין בליקוב, הוסיף בית המשפט המחוזי, כי מעבר לחשיפת המזהה לפרצוף המזהה, נדרש כי תהא גם חשיפה לגופו: **"גובה, מבנה גוף, צבע שיער ועיניים, גוון עור, ואם אפשר- גם צורת הליכה ותנועות הגוף בעת הליכה ו/או ריצה"**, וקבע כי הוספתם של אלמנטים אלה לפרמטרים האמורים, מעלה את דרגת הוודאות שבזיהוי (פסקה 41 לפסק הדין). גם פסקי הדין הנוספים שאליהם הפנה הסניגור בסיכומיו, מתייחסים לפרמטרים אלה והשפעתם הרבה על הזיהוי ומהימנותו.

שמעתי ברוב קשב את עדותה של דר' לאה יגר אשר עסקה באמינותו של המתלון בכל הכרוך בזיהוי של הנאשם. מדובר בסוגיה פסיכולוגית מעניינת ורבת היקף שניתן להעריך כי עוד ידובר בה ובמשקלה רבות. יחד עם זאת, לא מצאתי כי יש בחוות זו כדי לקעקע את אמינות המתלון ומהימנות הזיהוי, ובחינת מכלול הנתונים מעלה כי בענייננו קיימים מספר פרמטרים המחזקים ותומכים בעדות המתלון.

הראשון, הנאשם היה בזירת האירוע, ועל כך אין הצדדים חלוקים. מכאן שאין לומר כי דבריו של המתלון הינם חסרי ביסוס לחלוטין. יתירה מזאת, הנאשם היה קרוב, ויש לומר אף צמוד, לרכבו של המתלון ואף על עובדה זו אין חולק. הקירבה הרבה של הנאשם למתלון, אותה העריך המתלון במרחק של כ-20 ס"מ בלבד, איפשרה לו מבט קרוב ביותר אל פניו של הנאשם, והדבר נכון במיוחד כאשר הזיהוי התרחש טרם שקיעת החמה, כדברי המתלון. מכאן, שקשה מאד יהיה להניח כי המתלון טעה וסבר שהנאשם שהיה עובר אורח תמים, פגע ברכבו באופן האמור.

השני, הנאשם זוהה על ידי המתלון בשל פניו ועיניו, אך גם בגין הילוכו הייחודי וכובע אשר חבש לראשו. המתלון תיאר את עיניו הכהות של הנאשם, את גוון עורו השחום, את גובהו ביחס לגובהו שלו ואת אופן הילוכו המיוחד לו. כך, גם העובדה שהמתלון זיהה את הנאשם כמי שביצע את המעשים, מייד לאחר האירוע, כאשר הנאשם נכנס למונית, מלמדת על זיהוי בסמוך לאירוע, כך שלא התרחש במקרה זה תהליך של דעיכת זיכרון.

מכאן שאין אנו עוסקים בזיהוי פנים בלבד, אלא בזיהוי פנים המשולב עם עוגני זיהוי אחרים אשר יש בהם כדי לחזק לאין ערוך את דברי המתלון, כאמור.

השלישי, המתלון הינו מורה אשר מתוקף תפקידו באים לפניו מדי יום ביומו תלמידים רבים ולהם "פרצופים" רבים, כך שחלק מעבודתו הינו לזהות במהלך השיעורים את תלמידיו על פי פרצופיהם. אומנם, אין בכך כדי להופכו כמומחה בתחום זה, אולם יש להניח כי יכולתו בכל הקשור לזיהוי פנים, הינה מעל הממוצע, כך שלטעמי, עובדה זו מגבירה את איכותו של הזיהוי ומפחיתה גורמי טעות אפשריים אשר נמנו בכישרון רב בחוות דעתה של גב' יגר.

בסופו של יום, עולה כי לפנינו זיהוי פנים המשולב עם עוגני זיהוי נוספים המחזקים את עדות הזיהוי לאין ערוך והסבירות להתרחשותן של טעויות כפי שהועלו על ידי ד"ר יגר, אין בהן כדי לפגום במהימנותו של המתלון.

תרחישה של ההגנה בעניין זה, הוא כי המשיב אך שהה במקום, ומשכך הוא "עורבב" עם משתתפים נוספים אשר נקטו באלימות כלפי המתלון וכלפי רכבו. מדובר בתרחיש אשר קשה לקבלו ואינני מוצא אותו כסביר, בייחוד לאור העובדה כי המתלון עצמו גורס כי היה בסמיכות למקום, ניהל דין ודברים עם המתלון, אך לא נטל חלק, כך לדבריו בתקיפה. קבלתה של תזה זו מחייבת לקבוע כי המתלון העליל על הנאשם עלילת שווא, וייחס לו מעשים אשר נעשו על ידי אחרים.

עלילה זו, לגרסתה של ההגנה, יכולה לנבוע משני מקורות - טעות תמימה או כוונת הפללה זדונית. נדמה כי אף ההגנה עצמה סבורה שאין לייחס למתלון כוונת זדון להעליל עלילת שווא על הנאשם, ונותרנו אם כן עם טעות כנה בזיהוי בכפוף למתווה הפסיכולוגי אשר הוצג בפני בדי ד"ר יגר.

משדחיתי מתווה זה מהטעמים שצויינו לעיל, נותרתי עם המתלון, עם עדותו האמינה והמהימנה, רכבו שנזקקו הוכחו ונוכחותו של הנאשם שלפני קרוב מאוד לרכב זה ולמתלון עצמו.

כל אלו מספרים סיפור אחד ובלעדי אשר משתקף ועולה מכתב האישום שבפניי.

סוף דבר

בשל כל אלו, ולאחר שמצאתי את זיהויו של המתלון מוצק וניצב על אדניהם של מספר סימנים ייחודיים אשר נצפו על ידו בעת האירוע, ונוכח היעדרה של גרסה חלופית מסתברת, הרי שאני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום ככתבו וכלשונו.

הכרעת הדין ניתנה היום, י"א אייר תשע"ז, 07 מאי 2017, במעמד הצדדים ובאי כוחם.